

Bilag 5. Underbilag A.**Indstilling til Retsplejeudvalget vedrørende Betænkning af 7. Juni 1929
om Sagførervæsenet.**

Underudvalget har delt sig i et Flertal (Barentsen, Goll, Henriques og Jørgensen) og et Mindretal (Stampe).

Flertallet skal bemærke:

Retsplejeudvalget har i Skrivelse af 30. Juni 1928¹⁾ udførlig behandlet det i Betænkningen omhandlede Spørgsmaal om Procedureadgang til Højesteret, og vi maa mene, at man ganske maa fastholde den af det overvejende Flertal givne Begrundelse og det dér indtagne Standpunkt. I denne Forbindelse skal man henvise til Højesterets Skrivelse af 5. Marts 1928²⁾, der støtter Retsplejeudvalgets Flertals Standpunkt, og til Rigsdagens Enighed (Rigsdagstidende 1928—29, Tillæg C., Sp. 101, 461) om det samme Standpunkt med den Tilføjelse, som Retsplejeudvalget subsidiært kunde tiltræde.

Allerede ved Drøftelsen i Retsplejeudvalget var man i det væsentlige kendt med den nu af 1929-Udvalgets Flertal fremsatte Argumentation for en fri eller dog friere Adgang til Procedure for Højesteret, — en Argumentation, der i meget synes en Kritik fra Sagførere, der er mødeberettigede ved Landsret, overfor Højesterets sagførere. Retsplejeudvalgets Flertal ansaa imidlertid Argumentationen dels som forfejet og dels som havende sit Grundlag i Interesser, der vedrører Sagførernes interne Konkurrence, hvilket sidste ikke af Retsplejeudvalgets Flertal mentes at kunne være afgørende for Spørgsmaalet, der maatte løses efter egentlige Retsplejeinteresser.

Vi mener imidlertid dog, at det er rigtigt, at Retsplejeudvalget noget nærmere gaar ind paa de i Betænkningen fremsatte Anskuelser og de dér stillede Forslag.

Saa vel Højesteret (Skrivelse af 5. Marts 1928), Retsplejeudvalgets Flertal (Skrivelser af 30. Juni 1928 og 23. Oktober s. A.³⁾), 1929-Udvalgets Mindretal som dettes Flertal mødes alle i, at Landsretsproceduren som saadan ikke bør være bestemmende for Adgang til at procedere i Højesteret, hvilket med Rette af 1929-Udvalgets Mindretal p. 30, 1. Stk., fremhæves som Kernen i Sagen. Skønt saaledes Retsplejeudvalgets principielle Standpunkt er godkendt, finder vi dog, at 1929-Udvalgets Flertals Argumentation, der fører fører langt videre, bør gøres til Genstand for nogle Bemærkninger.

I. Hvis man som Retsplejeudvalget (Højesteret og 1929-Udvalgets Mindretal) tillægger Højesteret og Proceduren for denne Ret en for Retsplejen afgørende Betydning, turde det ligge ganske klart, ja være uimodsigeligt, at man i Retsplejens, d. v. s. Befolkningens Interesse bør stille Fordring om de bedste Kræfters Anvendelse i denne Domstols Virke. Man kan være uenig om Maaden at udfinde de bedste, men for Sagførernes Vedkommende er jo alle enige om en Prøve for Højesteret.

Kun hvis man har den Anskuelse, at Højesterets Betydning indenfor Retsplejen er uden særlig Værdi eller dog af ringere Værdi end Landsret og de øvrige Retter, kan man naa til, at der ikke bør gøres et Arbejde for til denne Domstol at faa særlig kvalificerede Dommere og Sagførere.

Det er netop ogsaa dette Standpunkt, 1929-Udvalgets Flertal indtager, jfr. Betækn. p. 5 o. f. Det er af væsentlig Interesse at slaa dette fast. Thi er dette Standpunkt, hvad vi mener, i aabenbar Strid med den Stilling, Højesteret efter den gældende Retsplejelov — som ingen paa dette Punkt foreslaar forandret — har, og med den almindelige

¹⁾ Se foran Sp. 5151—68, Bilag B med Underbilag (til Bilag 2).

²⁾ Se foran Sp. 5147—50, Bilag A (til Bilag 2).

³⁾ Se Rigsdagstidende 1928—29, Tillæg B, Spalte 299—302 (Underbilag 6 og 7 til Bilag 8).